

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **F. H.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že je zcela evidentní, že pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu, je zapotřebí zvážit rovněž to,

zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti, a to pochopitelně ve vztahu k řízení, v němž byla žádost žalobce meritorně posuzována. Pouze tímto způsobem lze totiž vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy. Posouzení eventuální změny situace provedl žalovaný na základě neaktuálních materiálů, které mohly patrně vypovídat o situaci v době řízení o předchozí žádosti - s kterou žalovaný situaci srovnával - a nikoliv o situaci v době řízení o předmětné žádosti. Datace zpráv nasvědčuje tomu, že tyto zprávy kromě jedné mohly být podkladem pro vyhodnocení situace na Ukrajině v době, kdy bylo rozhodováno o žalobcově první žádosti, ale nikoliv pro srovnání situace na Ukrajině v mezidobí mezi těmito dvěma žádostmi. Napadené rozhodnutí tak pro absenci relevantního vyhodnocení eventuální změny situace od druhého řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nemůže obstát. Žalobce poukázal na to, že nelze přistoupit na to, aby byla porovnána situace panující v zemi původu žalobce v době rozhodnutí o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a v době rozhodnutí o aktuální žádosti bylo založeno na zprávě, která nemůže v komparativním pohledu vypovídat o ničem relevantním. Nelze se tak ztotožnit ani se závěrem, že se žalovaný dostatečně věnoval posouzení otázky dostatečného vyhodnocení eventuální změny situace v zemi původu žalobce.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení zákona. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 3. 2020, údaje k žádosti ze dne 19. 5. 2020, podklady z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, informace OAMP - Ukrajina: Situace v zemi: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 04. 2020, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 15. 8. 2019, informace OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. x ze dne 20. 7. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 3. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, je schopen se dorozumět rusky a ukrajinsky, je pravoslavného vyznání.

Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani se politicky neangažoval. O mezinárodní ochranu již dříve požádal v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že nemá žádné zdravotní omezení. Jako důvod své žádosti uvedl, že žádá ze stejných důvodů jako ve své předchozí žádosti a to, protože na Ukrajině je válka, probíhají odvody do armády a je tam špatné zdravotnictví.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. Soud považuje za nepochybné, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu opakovaně dne 12. 3. 2020. Podmínky přijatelnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přijatelná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Takovéto skutečnosti však žalobce ve své opakované žádosti neuvedl.
13. Soud má za to, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
14. Pokud jde o stěžejní námitku žalobce, že žalovaný vycházel z neaktuálních informací o situaci v zemi jeho původu, k tomu soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že shora uvedené informace, které jsou založeny ve správním spisu, nelze v tomto konkrétním případě považovat za zastaralé. Zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, kterou zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, publ. pod č. 3714/2018 Sb. NSS). Tvrdí-li tedy žalobce, že se jedná o zastaralé informace, je také třeba, aby uvedl, z čeho tak usuzuje, přičemž se nelze spokojit s obecným tvrzením, že situace na Ukrajině se mění.

15. Ve svém usnesení č. j. 6 Azs 200/2019-34 ze dne 28. 4. 2020 uvedl Nejvyšší správní soud, že: „Cílem hodnocení změn v zemi původu cizince je zjistit, zda od první žádosti o mezinárodní ochranu nenabyla některá z jeho tvrzení na relevanci s ohledem na vývoj bezpečnostní a politické situace v zemi. Jedná-li se však o relativně stabilizovanou zemi a podal-li stěžovatel opakovanou žádost těsně poté, kdy o jeho první žádosti bylo rozhodnuto, bude zpravidla (nedojde-li v zemi k mimořádné události) možné shledat i dříve vydané zprávy o zemi původu stále aktuálními a relevantními. V projednávané věci od prvního rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli do druhého rozhodnutí o stěžovatelově opakované žádosti, uplynulo pouze zhruba půl roku, neboť novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel dva měsíce po vydání prvního rozhodnutí. [20] Stěžovatel měl možnost se k shromážděným podkladům ve správním řízení vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, čehož nevyužil a neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jakékoliv změně bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, a to ani v následném soudním řízení. [21] Zároveň je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho činnosti známo, že na Ukrajině trvá ozbrojený konflikt, ten je nicméně izolován na východě země, nejedná se o tzv. totální konflikt.“ V posuzovaném případě žalobce ani při podání informací ke své žádosti, ani v žalobě neuvedl, k jaké změně bezpečnostní a politické situace mělo dojít na Ukrajině od doby podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
16. Ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti je ale třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, kde byl vysloven závěr, že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Poslední místo bydliště žalobce v zemi původu byla Zakarpatská oblast, nepochází tedy přímo z Doněcké či Luhanské oblasti, která je boji zasažena. V této souvislosti nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita v dotčených oblastech výrazně kolísá. Jak Nejvyšší správní soud uvedl, situace na Ukrajině se nezhoršuje, spíše naopak, „je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 382/2018 – 68 ze dne 11. 3. 2020). Soud tak považuje námitku žalobce ohledně neaktuálnosti zpráv o Ukrajině za nedůvodnou.
17. Správní orgán se na str. 3 napadeného rozhodnutí také dostatečným způsobem věnoval posouzení případné změny situace na Ukrajině a soud se s jeho posouzením ztotožňuje.
18. Žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.

19. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu, tak nemohou obstát.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. října 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně